Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26328
Copyright: Admont, Benediktinerstift

nonpotest. numq̃d ideirco ds minor aut maior
se ipso ē. q̃a creature sue partier & suū bonū
ipse ē. Cesset q̃ tandē tā crebra repetitio cō
parationis. ubi singularitas ē unitatis. Deīn
ad cōpbanda ppositā attestationē adduxistis
uerba aplī. quib̄ astruere putatis minorē dō
sapientiā habuisse animā xpī. Dicit q̃. Quis
enī scit hominū q̃ sunt hominis. n̄ spē ho
minis q̃ in ipso ē. Ita ⁊ q̃ di ft. nemo cognouit
n̄ spē di. ō ut uidet. n̄ cognouit anima xpī.
si nemo cognouit n̄ spē di. n̄ forte q̃s uobis
respondē uelit. & xpī fuisse animā spm dei.
Que tam̄ sunt ista dei. q̃ nemo cognouit nisi
spē di. Que n̄ illa de quib̄ ipse dicit. spē oia
scrutat. etiā pfunda di. Que n̄ illa de quibus
dicit. ds oculus n̄ uidit absq; te q̃ pparasti
expectantib̄ te. q̃ nec oculus uidit. nec auris
audiuit. nec in cor hominis ascend. Ista q̃
nemo nouit n̄ spē di. Et q̃d ē qd sequit. Nobis
aut reuelauit ds pspm suū. Que ē spm. Nos
aut n̄ spm hui mundi accepim. s: spm x̄. ut
sciam q̃ data nobis. ō & spē di nouit. ⁊ spē
xpī nouit. q̃a spē di. spē ē xpī & illi etiā
nouerunt quib̄ ea pspm reuelata sunt.
Ergo anima xpī multō magis hoc nouit
& plene ⁊ pfecte nouit. que ipsi spē ple
nitudinē accepit. Non enī ad mensuram